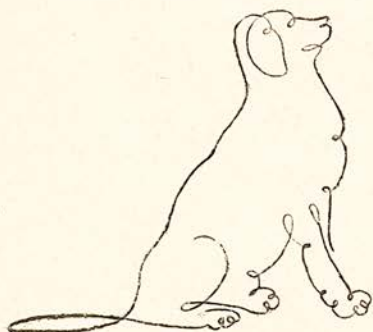

напуснаха и снопчето падна на земята. Драганчо едвамъ-едвамъ поемаше дъхъ, пропълизъ и се мушна въ единъ храстъ.

Лаятъ стихна, но слѣдъ малко прѣдъ Драганча изпъкна голѣмо ловджийско куче. То мърдаше ноздри, душеше, махаше опашка и залая къмъ храста въ който се гушеше момчето, ни живо, ни умрѣло...

— Балканъ! — чу Драганчо дебелъ мжжки гласъ край храста и съзрѣ едъръ, русъ човѣкъ въ стражарски дрехи, съ пушка на рамо.

— Е, какво има Балканъ? — повтори стражарътъ.

Кучето залая отново. Горскиятъ сне пушката отъ рамоти си, взе я въ ржцѣ и като се взираше въ храста, прѣдпазливо пристѣпяше къмъ него...

— Чичо, моля ти се!... нѣма вече!... — извика Драганчо и изкочи изъ храста.

— Що нѣма, — запита слисаниятъ горски.

— Нѣма да бера вече дърва!...

— А, ти дърваръ ли си? — запита начумерено горскиятъ и чакъ сега съзрѣ вързопчето край храста.

— Сухи сж чичо!... Клечици сж!... У дома нѣма ни клечица!... Татка убиха!... — бързаше Драганчо, хленчеше и бършеше сълзитѣ и посинѣлото си отъ студа носле съ ржкава на ризата...

— Хайде! — рече горскиятъ, наведе се, взе снопчето и тръгна мълчишкомъ. Тръгна слѣдъ него и Драганчо. Той хлипаше, отврѣме на врѣме трепваше страховито и крачеше слѣдъ горския.

Излѣзоха изъ гората.

— Нѣ, вземи си ги, — каза горскиятъ и дълбоко въздъхна, като подаваше на момчето вързопчето му.

Драганчо се слиса. Той не вѣрваше, че единъ горски може да бжде тъй добъръ човѣкъ; грабна дръвцата, прѣметна ги на гръбъ и припна съ всички сили къмъ дома си...